

Iz mladih peres . . .

(Prispevki »Zvončkarjev«.)

GOSPODOVO ROJSTVO.

V hlevčku tihem,
v hlevčku mirnem
Marija in Jožef sedita
in Detetu v jaslih
sladkó se smejeta . . .

Mimica Ibovnikova, Bled.

Marica Oblakova:

MOJA POT IZ AMERIKE V JUGO- SLAVIJO.

Še nekaj časa smo stali na krovu, potem smo šli v kabino. Naša kabina je bila razmeroma še precej velika. Široka je bila približno en meter in pol, dolga pa nekaj več kakor dva metra. Takoj, ko vstopiš, so na vsaki strani dve postelji, druga vrh druge; vmes je toliko prostora, da se lahko giblješ za silo. — Postelje so iz železa ter zelo kratke in ozke. Na vsaki strani, ob desni in levi, so žežezni posteljski. Ti služijo v ta namen, da varujejo potnike, ako bi bilo vreme viharno in bi se ladja preveč gugala, da bi se ne preukucnili na tla. Morete si misliti, da bi to ne bilo preveč prijetno. Na desni v isti višini kot gornja postelja, je vaza za cvetlice. Nekoliko na desno je malo okence. Tu se je ponoči videlo čudovito lepo na morje.

Takoj prvi dan sem dobila morskó bolezen. Sicer so jo dobili skraj vsi. Le malo izjem je bilo. Tisti dan mi je bilo res zelo slabo, a drugi dan sem bila že skoro zdrava.

Ob pol dveh smo pristali v Bostonu. Tu smo dobili še nekaj sopotnikov. Tudi za parnik smo dobili še nekaj preмога. Ob štirih smo zapustili zadnjo luko v Ameriki. Dodobra smo se nagledali zemlje, ker poslej je ne bomo videli ves teden.

Ponoči je bilo zelo soparno v naši kabini, zato sem odprla okence na stežaj. Morje se je že pomirilo in lahna morská sapica mi je pihljala tako prijetno v obraz, da sem takoj zasnula. Kljub trdi postelji sem tako trdno spala kakor že davno ne. Nisem mislila, da se na parniku tako dobro spi.

Drugo jutro me zbudi močno suvanje. Vsa nejevoljna pogledam, kaj je, in kdo me budi iz sladkega spanja. Ob vzglavju vidim mamo, ki se je že kregala, zakaj tako dolgo spim, češ da me kar ni mogla zbuditi. Povedala mi je, da je že tričetrt na šest in da je zajtrk ob šestih. Hitro skočim iz postelje, se napravim in že grem k prvemu zajtrku na ladji. Jedilnice nismo mogli najti takoj. Bil je pač velik

parnik in mi se še nismo spoznali na njem. Mnogokrat smo se izgubili v njem; mo-goče tega ne verjamete, a je le res.

Ko smo prišli po raznih vijugah in stopnicah v jedilnico, je bila že skoro vsa zasedena. V veliki dvorani je bilo mnogo dolgih miz, okrog katerih so bili stolčki, pritrjeni na tleh. Prostor nam je bil odkazan na koncu mize tik ob oknu. — Bila sem prav pošteno lačna. Dobili smo malo skcdelico črne kave brez sladkorja. Ker itak nisem nikoli mogla piti črne kave, z zajtrkom ni bilo nič. Zraven smo dobili žemlje, ki so se zvečile kakor usnje, in marmelado, ki je nihče ni mogel jesti. — Ostala sem torej lačna. Po zajtrku smo

šli malo na krov. Vreme je bilo pusto. Gosta megla je zakrivala razgled. Bila je tako gosta, da nismo videli dva koraka naprej. Parnik je zatulil vsako minuto zaradi tega, da ne bi trčili v kako drugo ladjo ali ona v nas. Skoraj bi se bila res zgodila nesreča.

Bilo je približno okrog devete ure zjutraj. Megla je bila še skoraj gostejša nego prej. Bila sem na krovu in sem opazila, da parnik ni zatulil že tri minute. Prav te tri minute bi bile postale skoraj usodne za nas. — Okrog in okrog je bilo videti vse mirno. V istem trenutku za-slišimo rezek žvižg tik poleg nas in obnem lahen sunek. Lahko si mislite, kako smo se prestrašili. Kaj bi se ne? Nastala bi bila velika nesreča, ako bi nas oni ne bili zagledali. Opazili so nas v skrajnem času, a preprečiti ni bilo več mogoče, da smo se na lahno trčili. Hudega torej ni bilo nič, samo prestrašili smo se. — Ona ladja je pa peljala ljudi iz Evrope v Ame-

riko. Bila je manjša od naše. — Naš parnik je pošlej tulil skraj brez prenehanja.

Ves dan je bila megla, vse pustlo. Bilo mi je zelo dolgčas. Zvečer sem šla kmalu spat.

Drugo jutro, ko sem se zbudila, je bila še megla, toda kazalo je, da bo lepo.

Ob šestih nas je zvonec vabil k zajtrku. Dobil smo zopet črno kavo, žemljico, marmelado in poleg tega še košček sira, ki je tako smrdel, da so vsi zbežali, ko so ga prinesli na mizo. Da nisem bila sita, si lahko mislite. Kdo bi neki bil? Morda smrdu? Pravijo, da Italijani ljubijo tak sir.

Takoj po zajtrku sem šla na krov. Bilo je tam že nekaj ljudi, vendar je bilo še hladno; šla sem nazaj v kabino. Okrog desete ure se je začela megla polagoma dvigati. Kmalu nato je posijalo solnce izza oblakov. Vsi smo hiteli — na krov. Bil je res lep razgled. Solnce se je lesketalo v morju kakor tisoč zrcal. Povsod je vladala tišina. Ker smo bili na rilcu ladje, smo opazili mnogo rib. Neke posebne vrste so bile ribe letalke. Skočile so iz vode in kakih deset centimetrov nad vodo letale. Sprva smo mislili, da so to kake vrste ptice. Odslej sem zelo rada stala od ograji ter gledala v bele, penaste valove, ki jih je odrival parnik. — Kako lepo je morje, ako je mirno, a kako strašno je v viharju. Tedaj se morske globočine pretresajo. Divji valovi hrepenijo po plenu. Visoko kakor gore se dvigajo, pretijo in grozijo. Zaganjajo se v ladjo kakor divje zveri, da bi jo uničile, razbile. Preko valov pleše burja svoj divji, smrtni ples. Grozni morski somi priplavajo na površino. Ubogi ljudje na ladji ob takem času! Smrt v valovih in v žrelih teh morskih počasti je grozna. Gledala sem lačna žrela, ki čakajo, da dobijo kaj plena. Njih majhne hudobne oči iščejo žrtev. Nemirno krožijo okrog ladje. Koliko življenj je morje že zahtevalo in koliko jih še bo! Tisočeri okostnjaki bi znali izpričati mnogo čudovitih, a strašnih dogodkov. Neštete zaklade hrani morje; nihče ne ve za nje. Ko pa gledaš morje mirno, čisto kot zrcalo, si kar misliti ne moreš kaj lepšega.

Zelo prijetno se mi je zdelo stati ob ograji in premišljati. Ko nekoč tako stojim in gledam v morje, mahoma začujem govornico, zelo podobno slovensčini. V začetku sem mislila, da je to slovenski jezik. Slovensko sem namreč znala le za silo in, ker sem ujela nekaj podobnih besed, sem bila skoraj prepričana, da je nekdo govoril slovenski.

Ko se obrnem, zapazim dve deklici, skoraj moje starosti. Sedeli sta na stebričkih, kamenitih ploščicah, okrog polmetra visokih. Teh je bilo kakih deset. Ne vem, zakaj jih rabijo, a me smo sedle

na nje. »Škoda, da bi jih gledale, ko jih lahko porabimo.« smo si mislile, pa je bilo.

Mikalo me je, da bi ju ogovorila in se z njima sprijaznila. Tudi njima se je videlo, da bi radi govorili, posebno starejša.

Tako smo se skoraj celo uro sem ter tja na skrivaj spogledovale. Moram se smejeti, če se spomnim, kako smo molčeli in mirno sedele in škilile druga na drugo. Nobena se ni upala pričeti z govorom. Meni se je naposled neumno zdelo pa vprašam starejšo kar naravnost, kako ji je ime. Sedaj je bil led prebit. V začetku je šel govor vse bolj prisiljeno, a naposled je vendar postal zelo živahen. Starejši je bilo ime Margerita, ali kakor smo jo klicali na kratko »Marga«. Drugi je bilo ime Jelena; pozneje je prišla med nas še mlajša Helena. Najbolj sva se sprijaznili z Margo. Bila je leto in pol starejša od mene. Imela je velike črne oči in kostanjeve lase. V splošnem je bila mirna, a zelo prijazna. Seveda smo postale vse tri dobre prijateljice, a vendar sem imela Margo najraje.

Jelena je bila zelo šibkega zdravja. Skoraj ves čas je bila bolna, ali vsaj bolelna. Imela je lepe modre oči in črne lase. Bila je zelo blede polti.

(Dalje prihodnjic.)

OB JUBILEJU.

(Profesorju in pisatelju dr. I. Lahu.)

Let petdeset je v večnost šlo,
odkar so rojenice mile
ob zibeli na kraških tleh
Vas domovini posvetile.

Zivljenje Vaše bil je boj
in s trnjem posejana pot je bila,
a z Vami šla je mlada moč,
ki je sklonila ni nobena sila.
Krvnikov domovine glupi meč
ponosnega zatrl Vam ni duhá;
z ljubeznijo gradili ste nam dom,
zanj dali silne vse moči sreča.
Bogastvo duše svoje vse
mladini, nam, ste žrtvovali.
Kdo žrtev bi preštel nebrój,
ki domu ste na žrtvenik jih dali?
Hvaležni narod danes naš
globoko klanja se pred Vami:
Vaš praznik praznik nas je vseh,
ki nas na domorodno delo drami.
Pred vzorom svojim se sedaj
poklanja z mano vsa mladina,
saj v večnost sije vam ime,
kot v večnost sije domovina!...

Jelka Vandotova, Ljubljana.